അവയവദാനവും പുനരുത്ഥാനവും

ഫാ. ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്ജ്

കേരളത്തിൽ പൊതുവെ അവയവദാനം (Organ Donation) എന്ന ആശയം സ്വീകാര്യമായി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നാണ് മാധ്യമങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. എങ്കിലും എല്ലാ വ്യക്തികൾക്കും മതവിഭാഗങ്ങൾക്കും അത് ഒരു പോലെ സ്വീകാര്യമല്ല എന്നതും വസ്തുതയാണ്. അവയവദാനത്തിന്റെ ധാർമ്മികമായ അടിസ്ഥാനം എന്താണ് എന്നു പലരും ചോദിക്കാറു്. ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യത്തിൽ ഇത് അംഗീകരിക്കാമോ? ശരീരത്തോടുകൂടിയുള്ള ഉയിർപ്പിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക്, തങ്ങളുടെ അവയവങ്ങൾ ദാനം ചെയ്യുവാനാകുമോ? അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവർ വികലാംഗരായി പുനരുത്ഥാനം ചെയ്യുമോ? ഇത് ദൈവഹിതമാണോ? ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണ് ചിലരുടെ സംശയങ്ങൾ. ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ നിലപാട് ഇക്കാര്യത്തിൽ എന്താണ് എന്നും വിശ്വാസികൾ ചോദിക്കാറു്.

ചുരുക്കമായി ചില കാര്യങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കട്ടെ:

ഒന്നാമതായി, മാറിമാറിവരുന്ന സാമൂഹ്യ സാംസ്ക്കാരിക സാഹചര്യങ്ങൾ ഉയർത്തുന്ന ചോദ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം ഉടനുടൻ പ്രസ്താവനകളിലൂടെ കൃത്യമായ ഉത്തരം നൽകുന്ന രീതി ഓർത്തഡോക്സ് സഭകൾക്ക് പൊതുവെ ഇല്ല. അതേ സമയം വിശ്വാസികൾക്ക് സ്വയമായി തീരുമാനം എടുക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന പൊതുവായ മാർഗ്ഗനിർദേശ സൂചനകൾ നൽകുവാൻ സഭയ്ക്ക് ചുമതലയു്. നേതാക്കൾക്കും മതപണ്ഡിതന്മാർക്കും അഭിപ്രായപ്രകടനങ്ങൾ നടത്താം. എന്നാൽ അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ സഭയുടെ പൊതുനിലപാടോ നയമോ ആകണമെന്നില്ല. അതുകൊ് എല്ലാവരും നിർബന്ധിതമായി അനുസരിക്കേ 'കല്പന'കളല്ല ഈ കാര്യത്തിൽ സഭ നല്കുന്നത്.

രാമതായി, അവയവദാനം എന്നുള്ളത് തികച്ചും പുതിയ ചോദ്യമാണ്. വൈദ്യശാസ്ത്രവും മെഡിക്കൽ ടെക്നോളജിയും പുരോഗമിച്ചതുകൊാണ് ഒരു ശരീരത്തിൽ നിന്ന് മറ്റൊരു ശരീരത്തിലേക്ക്, അവയവങ്ങൾ പറിച്ചുനടുവാൻ കഴിയുന്നത്. ചിലരൊക്കെ എതിർത്തെങ്കിലും രക്തദാനം, നേത്രദാനം എന്നിവ വളരെ പ്രചാരത്തിൽ വരികയും ചെയ്തു. ഇപ്പോൾ മനുഷ്യന്റെ കരൾ, വൃക്ക, ശ്വാസകോശങ്ങൾ തുടങ്ങി ഹൃദയം വരെ മാറ്റിവെയ്ക്കുന്നതിനുള്ള സാങ്കേതികശേഷി വൈദ്യശാസ്ത്രം നേടിയിട്ടു്. പന്നി പോലുള്ള മൃഗങ്ങളുടെ ചില അവയവങ്ങൾ മനുഷ്യരിലേക്കു മാറ്റുന്നതിനുള്ള പരീക്ഷണങ്ങളുമു്. അതുകൊ് ചോദ്യങ്ങളും സംശയങ്ങളും വർദ്ധിച്ചിട്ടു്.

അവയവദാനത്തിന്റെ പൊതുവായ ചില ആത്മീകാടിസ്ഥാനങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കട്ടെ.

ഒന്നാമതായി, യേശുക്രിസ്തു തന്റെ കുരിശുമരണം മൂലം മരണത്തിന് വിധേയമായിരുന്ന മനുഷ്യകുലത്തിന് പുതിയ ജീവൻ നൽകി എന്ന് നാം വിശ്വസിക്കുന്നു. വി. കുർബ്ബാനയിൽ കർത്താവിന്റെ ശരീരവും, രക്തവുമാണ് നാം അനുഭവിക്കുന്നതെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നു. സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കർത്താവിന്റെ ഉപദേശത്തിൽ "ഒരുവൻ തന്റെ സ്നേഹിതന്മാർക്കു വേി ജീവനെ കൊടുക്കുന്നതിൽ വലുതായ സ്നേഹമില്ല" എന്നു നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ജീവനാണ് അവയവത്തേക്കാൾ വലുത് എന്ന് നമുക്കറിയാം. വേറൊരുവന് സ്നേഹം മൂലം ജീവൻ കൊടുക്കുന്നതാണ് ഏറ്റവും വലിയ സ്നേഹപ്രവൃത്തി എന്ന് കർത്താവ് പറയുകയും ജീവിതത്തിൽ കാണിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ അവയവദാനത്തിന്റെ ആത്മീകാടിസ്ഥാനമായി അതിനെ കരുതാം.

രാമതായി, നാം എല്ലാവരും ഏകശരീരമാണ് എന്ന ചിന്ത ഇവിടെ പ്രസക്തമാണ്. "പലരായ നാം ക്രിസ്തുവിൽ ഒരു ശരീരവും എല്ലാവരും തമ്മിൽ അവയവങ്ങളും ആകുന്നു" (റോമ. 12:5). കുരുടനായ ഒരാൾ നടക്കുമ്പോൾ അയാളുടെ കൈയിൽ പിടിച്ച് കാഴ്ചയുള്ള ഒരുവൻ നേർവഴിയെ നടത്തുന്നു എന്നതുപോലെ തന്നെയാണ് ര് കണ്ണുള്ളവൻ ഒരു കണ്ണ് കാഴ്ചയില്ലാത്തവന് ദാനം ചെയ്യുന്നത്. ബലഹീനനായ ഒരാളെ നാം പിടിച്ചു എഴുന്നേൽപ്പിക്കുമ്പോൾ, നമ്മുടെ ബലമുള്ള അവയവങ്ങൾ അയാളുടെ അവയവങ്ങളായി മാറുകയാണ്. വേറൊരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, ഇങ്ങനെ സഹായിക്കുന്നവരും സഹായിക്കപ്പെടുന്നവരും ഒരു ശരീരമായിത്തീരുകയാണ്. നമ്മുടെ വിശ്വാസവും, വേദശാസ്ത്രവുമനുസരിച്ച് നാം ഏകശരീരത്തിന്റെ അംശികൾ ആണ്. നസ്രത്തിലെ സിനഗോഗിൽ യേശു വായിച്ച യെശയ്യാ പ്രവാചകന്റെ വേദഭാഗം (ലൂക്കോസ് 4:18, 17) കുരുടന്മാർക്ക് കാഴ്ചയും, ബദ്ധന്മാർക്ക് വിടുതലും, പീഡിതന്മാരെ വിടുവിച്ചയക്കുന്നതും എല്ലാം ആലങ്കാരികമായി എടുക്കാനായിരുന്നില്ല. കർത്താവ് തന്റെ പരസ്യ ശുശ്രൂഷയിൽ കുരുടന്മാർക്ക് കാഴ്ചയും, പലതര ബന്ധനങ്ങളിലിരുന്നവർക്ക് വിമോചനവും നൽകുന്നുല്ലോ. സഭയുടെ ആതുരസേവനം (medical mission) കർത്താവിന്റെ മാതൃകയിലാണ് ആദ്യം കരുപ്പിടിപ്പിക്കപ്പെട്ടത്. മെഡിക്കൽ ടെക്നോളജി വികസിച്ച് വരുന്ന ഈ സാഹചര്യത്തിൽ അക്ഷരീകമായിത്തന്നെ കുരുടന്മാർക്ക് കാഴ്ച കൊടുക്കുവാനുള്ള സാഹചര്യങ്ങൾ നമുക്ക് സൃഷ്ടിക്കാനാവും. മറ്റെല്ലാ അവയവ

ങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചും, ഇത് ബാധകമാണ്.

മൂന്നാമതായി, ദൈവം നല്കിയ എല്ലാ ദാനങ്ങളെയും പോലെ അവയവങ്ങളെ കരുതാൻ കഴിയും. മരണശേഷമാണ് പലപ്പോഴും അവയവദാനം സംഭവിക്കുന്നത്. വൃക്ക, കരൾ തുടങ്ങിയ ചില ആന്തരിക അവയവങ്ങൾ ദാതാക്കൾ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ സ്വന്ത താത്പര്യപ്രകാരം കൊടുക്കാൻ കഴിയും; വാസ്തവത്തിൽ ഒരാൾക്ക് ജന്മനാ ലഭിക്കുന്ന വൃക്കകളുടെയോ കരളിന്റെയോ ഒരു ഭാഗം കൊും, ആരോഗ്യകരമായ ജീവിതം നയിക്കുവാൻ സാധിക്കും. അപ്പോൾ ദൈവം ഒരാൾക്ക് നൽകിയിരിക്കുന്ന സമൃദ്ധമായ ഈ ദാനത്തെ, സമ്പത്തും, സമയവും എന്നതുപോലെ, ആവശ്യക്കാർക്കായി പങ്കുവച്ചു നൽകുന്നത്, ദൈവസന്നിധിയിൽ വിലപ്പെട്ടതായിരിക്കും.

എന്റെ ഏക ശരീരത്തിൽ ഇടതുകൈക്ക് ബലഹീനത ഉായാൽ, വലതുകൈ തത്ക്ഷണം സഹായത്തിന് എത്തുന്നതു പോലെ, അല്ലെങ്കിൽ ജന്മനാ അന്ധനായ ഒരാൾക്ക് ചെവിയുടെ ശ്രവണശേഷി കൂടുന്നതുപോലെ, ഏക ശരീരമായിരിക്കുന്ന മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനുള്ളിൽ പരസ്പരം ബലം നൽകുകയും ദിവ്യദാനങ്ങളെ സ്നേഹപൂർവ്വം പങ്കിടുകയും ചെയ്യുന്ന അനുഭവമായി അവയവദാനത്തെ കണക്കാക്കാം.

നാലാമതായി, അവയവദാനത്തിന്റെ പരിമിതികൾ കൂടി പരിഗണിക്കണം. ശാസ്ത്രീയമായി അവയവദാനത്തിനു പരിമിതികൾ ഉ് എന്ന് നമുക്കറിയാം. ഉദാ: എനിക്ക് ഒരു വൃക്ക ആവശ്യമായി വന്നാൽ ദാനം ചെയ്യാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന എല്ലാവരുടേയും വൃക്ക ഒരു പോലെ എന്റെ ശരീരം സ്വീകരിക്കുകയില്ല. രക്തഗ്രൂപ്പിന്റെയും, മറ്റ് പല ഘടകങ്ങളുടെയും അനുകൂല സാഹചര്യം അനുപേക്ഷണീയമാണ്. വൃക്ക സ്വീകരിച്ചാൽ ആയുഷ്ക്കാലം മുഴുവൻ മരുന്നുകളും കരുതലും ആവശ്യമായി വരും. വൈകാരികമായി പറഞ്ഞാൽ അവയവദാനം ചെയ്യുന്ന ആൾ പൂർണ്ണമായ സ്നേഹത്തോടും, യഥാർത്ഥമായ സഹാനുഭൂതിയോടും കൂടിയാണ് അത് നൽകേത്. ഇത് കച്ചവടമാക്കുകയോ മനഃപൂർവ്വം പ്രശസ്തി നേടാനുള്ള ഉപകരണമാക്കുകയോ ചെയ്താൽ അതിന്റെ മേന്മ തീർച്ചയായും കുറഞ്ഞുപോകും. ലഹരിമരുന്നുകൾ, ആയുധങ്ങൾ തുടങ്ങിയവപോലെ അവയവക്കച്ചവടം നടത്തുന്നതിൽ മാഫിയകളും ചില ഡോക്ടർമാരും എല്ലാം ഇടപെടുന്ന സാഹചര്യം നിലവിലു്. ഇപ്പോൾ ചില സ്ഥലങ്ങളിലൊക്കെ പുസ്തകമേള, കാർമേള, ചുരിദാർമേള തുടങ്ങിയ മേളകൾ പോലെ അവയവദാനമേളകൾ സംഘടിപ്പിക്കുവാൻ ചില പള്ളികളും, സംഘടനകളും മുൻപോട്ടു വരുന്നതു കാണാം! ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ വാഗ്ദാനം കൊടുക്കുന്ന ആളുകളിൽ ഒരു പക്ഷേ ഏതാനും പേർ മാത്രമായിരിക്കും, യഥാർത്ഥത്തിൽ അവയവദാനം നടത്തുന്നതും അത് സ്നേഹപൂർവ്വം നിർവഹിക്കുന്നതും. എങ്കിലും അവയവദാനം നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ ജാതി മത വ്യത്യാസങ്ങൾക്കപ്പുറം യഥാർത്ഥ സാഹോദര്യവും വൈകാരിക ഐക്യദാർഢ്യവും വളർത്താൻ സഹായിക്കുന്നെങ്കിൽ, തീർച്ചയായും, അതിന് വലിയ മൂല്യമു്.

പുനരുത്ഥാനവും അവയവദാനവും തമ്മിൽ ബന്ധമുോ?

പുനരുത്ഥാനത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ചിലരൊക്കെ അവയവദാനത്തെക്കുറിച്ച്, വിശ്വാസപരമായ സംശയങ്ങൾ ഉന്നയിക്കാറു്. ഉയിർപ്പ് എന്താണ് എന്ന് വേദപുസ്തകം പഠിപ്പിക്കുന്നത് അവഗണിച്ചാണ് പലരും ചോദ്യങ്ങൾ ഉന്നയിക്കുന്നത്. സ്ഥലകാലങ്ങൾക്ക് വിധേയമായ നമ്മുടെ ശരീരം ഇതുപോലെ തന്നെ ഭൗതികമായി പുനരുത്ഥാനം ചെയ്യും എന്ന് യേശുക്രിസ്തുവോ, അപ്പോസ്തോലന്മാരോ പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. കർത്താവ് പഠിപ്പിച്ചതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇക്കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ വ്യക്തമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് പൗലോസ് അപ്പോസ്തോലനാണ്. അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് ഒരു വിത്തിന്റെ ഉപമയാണ്. ''മൂഢാ, നീ വിതയ്ക്കുന്നത് ചത്തില്ല എങ്കിൽ ജീവിക്കുന്നില്ല. നീ വിതയ്ക്കുന്നത് ഉാകുവാനുള്ള ശരീരമല്ല, ഗോതമ്പിന്റെയോ മറ്റു വല്ലതിന്റെയോ വെറും മണിയത്രെ വിതയ്ക്കുന്നത്. ... പ്രാകൃത ശരീരം വിതയ്ക്കപ്പെടുന്നു. ആത്മീക ശരീരം ഉയിർക്കുന്നു'' (1 കൊരി. 15:36-44). നെല്ലിന്റെയോ പയറിന്റെയോ ഒരു 'മണി' നാം വിതച്ചാൽ അതിൽ നിന്നുായി വരുന്ന ചെടിക്ക് ആ വിത്തുമായി യാതൊരു സാമ്യവും ഇല്ല. അതേസമയം, അതിസൂക്ഷ്മമായ ഒരു ജനിതക ഘടകം അവയെ തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു് താനും. നമ്മുടെ ശരീരം വിത്തുകളെപ്പോലെ ഭൂമിയിൽ മറച്ചു വെയ്ക്കുകയാണ് ശവസംസ്കാര ശുശ്രൂഷയിൽ (''വിത്തുകൾ പോൽ മണ്ണിലമർന്ന മൃതരോടാർദ്രത തോന്നണമെ...'' ശ്ഹീമാ നമസ്ക്കാരം, ശനി, സന്ധ്യ). എല്ലാ കർഷകർക്കുമറിയാവുന്ന ഒരു സത്യം കർത്താവ് ഒരവസരത്തിൽ എടുത്തു പറയുന്നു. ''ഗോതമ്പുമണി നിലത്ത് വീണ് ചാകുന്നില്ലെങ്കിൽ, അത് വെറുതെയിരിക്കുന്നു. ചത്തു എങ്കിലോ, സമൃദ്ധമായി ജീവൻ നൽകും.'' നാം മണ്ണിനടിയിൽ കുഴിച്ചിടുന്ന വിത്തുകളെല്ലാം മണ്ണോടു മണ്ണായിത്തീരുന്നു. നമ്മുടെ ശരീരവും അതുപോലെ തന്നെ ദ്രവത്വത്തിന് വിധേയമാകുന്നു. എങ്കിലും ദ്രവത്വത്തിൽ നിന്ന് പുതിയ ജീവൻ തികച്ചും, പുതിയ രൂപഭാവങ്ങളോടു കൂടി ഉയിർത്തെഴുന്നേൽക്കുന്നു. ''മാംസരക്തങ്ങൾ ദൈവരാജ്യത്തെ അവകാശമാക്കുകയില്ല. .... ഈ ദ്രവത്വമുള്ളത് അദ്രവത്വത്തെയും ഈ മർത്യമായത് അമർത്യതയെയും ധരിക്കേണം (1 കോരി. 15:50-53). അവിടെ നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെയും മാംസരക്തങ്ങളുടെയും സ്വഭാവം സമ്പൂർണ്ണമായി മാറുന്നു. പുതിയ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് നമുക്ക്

ആലങ്കാരികമായി ചില സൂചനകൾ മാത്രമാണ് ലഭിക്കുന്നത്. എങ്കിലും മനുഷ്യസഹജമായി നാം ഇവിടുത്തെ അവസ്ഥയെ, സ്ഥലകാലങ്ങൾക്കപ്പുറമുള്ള നിത്യതയിലും ആരോപിക്കുന്നു. അതുകൊ് രാജകീയമായി അലങ്കരിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു സ്ഥലത്ത് വിഭവസമൃദ്ധമായ ഒരു സ്വീകരണ സൽക്കാരത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതുപോലെ നീതിമാന്മാർ ദൈവസന്നിധിയിൽ, നിത്യമായി, തിന്നും കുടിച്ചും, ആനന്ദിച്ചും കഴിയുന്നു എന്ന് പലരും സങ്കല്പിക്കുന്നു.

ഈ ലേഖകന്റെ വലതുകൈയുടെ, ചൂവിരലിന്റെ മൂന്നിലൊന്നു ഭാഗം ഒരു ട്രയിൻ അപകടത്തിൽ 1979-ൽ നഷ്ടപ്പെട്ടു. വൈദ്യശുശ്രൂഷ നൽകാനായി ആന്ധ്രയിലെ വിജയവാഡാ സ്റ്റേഷനിൽ എന്നെ ഇറക്കി എങ്കിലും, നഷ്ടപ്പെട്ട വിരൽ മുറിയും വഹിച്ചുകൊ് 'ജയന്തി ജനത' തിരുവനന്തപുരത്തിനു പോയി. ഞാൻ പുനരുത്ഥാനം ചെയ്യുവാനിടയായാൽ, എന്റെ വിരലും, ബാക്കി ശരീരവും, ര് സ്ഥലത്തു നിന്ന് ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റ് കൂടിച്ചേരുമോ എന്നാരും ഭാഗ്യവശാൽ ഇതുവരെ ചോദിച്ചിട്ടില്ല.

ദ്രവ്യവും ഊർജ്ജവും

ശരീരത്തിന്റെ പുനരുത്ഥാനം ദ്രവ്യവസ്തുവിന്റെ (matter) രൂപാന്തരവുമായി അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കർത്താവിന്റെ ജീവിതകാലത്ത് തന്നെ തന്റെ ശരീരത്തിന് ഒരു നിമിഷത്തേക്കെങ്കിലും സംഭവിച്ച രൂപാന്തരത്തെക്കുറിച്ച് (Transfiguration) സുവിശേഷകർ സാക്ഷിക്കുന്നു. സാധാരണ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾകൊ് അത് മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ച ശിഷ്യന്മാരായ, പത്രോസും, യാക്കോബും, യോഹന്നാനും, അവരുടെ ശ്രമത്തിൽ പരാജയപ്പെട്ടു. തീർത്തും നവ്യമായ ഒരനുഭൂതിയുടെ പാരമ്യത്തിൽ; ആനന്ദമൂർച്ഛയിലാ് പത്രോസ് സ്വപ്നാടകനെപ്പോലെ പലതും പറയുന്നു്. പിൽക്കാലത്ത് പ്രശസ്തരായ സഭാപിതാക്കന്മാരിൽ ചിലർ കർത്താവിന്റെ രൂപാന്തരാനുഭവം തന്റെ ഉയിർപ്പിന്റെ മുൻകുറിയും, വാഗ്ദാനവുമാണ് എന്ന് വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. വിശ്വാസികളായ എല്ലാവർക്കും അഭിഗമ്യമെന്ന് സഭ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഈ ര് അനുഭവങ്ങളും, അതായത് രൂപാന്തരവും പുനരുത്ഥാനവും, തമ്മിൽ ബന്ധപ്പെടുത്തി വേണം നാം ചിന്തിക്കാൻ. നമ്മുടെ ദ്രവ്യ പ്രപഞ്ചത്തിൽ പോലും, ദൃശ്യവും ഭൗതികമായ ആളവുകൾക്ക് വിധേയമായ ഒരു വസ്തു പൂർണ്ണമായും ഊർജ്ജമായി (energy) മാറിയാൽ അതിന്റെ ദൃശ്യതയോ മറ്റ് സാധാരണ അളവുകളോ ഒന്നും ആ ഊർജ്ജത്തിന് ഉായിരിക്കയില്ല. ഒരു പരമാണുവിനെ ഭേദിച്ചാൽ ഉാകുന്ന ഊർജ്ജത്തെ നമുക്ക് കു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. കാരണം നാം അതിനു മുന്നിൽ ഇല്ലാതെയാകും. ദ്രവ്യത്തിന് ഊർജ്ജമായി മാറാൻ കഴിയുമെന്നത് ശാസ്ത്രീയമായി നമുക്കറിയാം. പക്ഷേ യാഥാർത്ഥ്യ ഗ്രഹണത്തിനുള്ള നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയ സജ്ജീകരണം (Sense equipment) ഈ സ്ഥലകാലങ്ങൾക്കുള്ളിൽ മാത്രമേ പ്രയോജനപ്പെടുകയുള്ളു. ദൈവം സൃഷ്ടിച്ച മഹാ സൃഷ്ടിയുടെ വളരെ വളരെ ചെറിയ ഒരംശമെ ആകുന്നുള്ളു നമ്മുടെ ഈ മഹാ പ്രപഞ്ചം. നമ്മുടെ ആരാധനയിൽ ആത്മീയ സൃഷ്ടിയെക്കുറിച്ചും പറയുന്നുല്ലോ (ഉദാ. മാലാഖമാർ). പക്ഷേ ദൈവസൃഷ്ടിയായ ആ സൂക്ഷ്മലോകത്തിൽപോലും നമ്മുടെ ഈ ലോകത്തിലെ ഇന്ദ്രിയവും അറിവും പ്രയോജനപ്പെടുകയില്ല.

യേശുക്രിസ്തു ഉയിർപ്പിനു ശേഷം ശിഷ്യന്മാർക്ക് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുമ്പോൾ, താൻ സ്വീകരിച്ചിരുന്ന മനുഷ്യശരീരത്തിന്റെ പരിമിതികളെയെല്ലാം തരണം ചെയ്യുന്നു. ഉദാ. അടച്ചിട്ട മുറിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു, ഒരേ സമയം പല സ്ഥലങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. എങ്കിലും, മനുഷ്യശരീരത്തിന്റെ ചില മുദ്രകളെ അതേസമയം സംവഹിക്കുവാനും കഴിയുന്നു. ഉദാ: ആണിപ്പാടുകളും കുന്തമേറ്റ വിലാപ്പുറവും, മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായെ കാണിക്കുന്നു. ശിഷ്യന്മാർക്ക് മനസ്സിലാകുന്ന ഭാഷയിൽ അവർക്ക് സമാധാനം ആശംസിക്കുന്നു. ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നു. തന്റെ ശരീരം ഉയിർപ്പിനോടുകൂടി 'മഹത്വീകരി'ക്കപ്പെട്ട ശരീരമായിത്തീർന്നു എന്നാണ് സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ മഹത്വീകരണം എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും സാധ്യമായ ഒന്നാണെന്നും സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നു. വീഴ്ച സംഭവിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് ആദമിനുായിരുന്ന ശരീരത്തിന്റെ അവസ്ഥയായും ചിലർ ഇതിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു്. ആ ശരീരത്തിന് പൂർണ്ണമായ സുതാര്യതയും ഭാരമില്ലായ്മയും, ദൈവമഹത്വത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കാനുള്ള പൂർണ്ണ ശേഷിയും, സൃഷ്ടിയിലെ മറ്റ് ജീവികളോടും, തരുലതാദികളോടും സമഞ്ജസമായി വർത്തിക്കാനുള്ള കഴിവും ഉായിരുന്നു എന്നാണ് നാം മനസ്സിലാക്കുന്നത്.

ആലങ്കാരിക ഭാഷ

വാസ്തവത്തിൽ മരണത്തിനു ശേഷമുള്ള അവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് ഉപമകളും, രൂപകങ്ങളുമായ അലങ്കാര പ്രയോഗങ്ങളല്ലാതെ നമുക്ക് ഒന്നും പറയുവാൻ സാധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ട് ''ദൈവം തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നവർക്ക് ഒരുക്കിയിട്ടുള്ളതു കണ്ണു കിട്ടില്ല, ചെവി കേട്ടിട്ടില്ല, ഒരു മനുഷ്യന്റെയും ഹൃദയത്തിൽ തോന്നീട്ടുമില്ല'' (1 കൊരി 2:9) എന്നു വേദപുസ്തകം സാക്ഷിക്കുന്നത്. എങ്കിലും, ''നമുക്കോ ദൈവം തന്റെ ആത്മാവിനാൽ വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു'' എന്നും പൗലോസ് അപ്പോസ്തലൻ പറയുന്നു.

ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ നിത്യമായ അനുഭവത്തിന്റെ ഒളിമിന്നലുകൾ അനുഭവി

ക്കുന്ന ആളുകളുണ്ട്. പൊതുവെ അവരെ നാം വിശുദ്ധർ എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ അങ്ങനെയുള്ള അനുഭവം, അവരെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയല്ലാതെ, അതെന്താണ് എന്ന് വാക്കുകളിൽ വിവരിക്കുവാനവർക്കും അറിവില്ല. മോശ സീനായി മലയിൽ ദൈവസന്നിധിയിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങിവരുമ്പോൾ, അവന്റെ മുഖത്തിന്റെ ത്വക്ക് പ്രകാശിക്കുന്നതായി ജനം കാണുന്നുണ്ട്. മോശ നേരിട്ട് സീനായിയിലെ അനുഭവത്തെ വിവരിക്കുന്നില്ല. മോശയുടെ മുഖത്തെ പ്രകാശം പോലും മങ്ങിപ്പോകുന്നുണ്ട് കുറച്ചു സമയം കഴിയുമ്പോൾ. അതിന് കേവലവും ഉതിർന്നുപോകാത്തതുമായ നിലനില്പില്ല. മോശയുടെ അനുഭവം പോലും പരിമിതവും ക്ഷണികവുമാണെന്ന് ഇത് വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഈ ലോകത്തിൽ നമുക്ക് ലഭിക്കുന്ന എല്ലാ ദിവ്യാനുഭവങ്ങളുടെയും അവസ്ഥ ഇങ്ങനെ പരിമിതി ഉള്ളതാണ്. ഇവിടെയാണ് വെളിപാടിന്റെ (revelation) പ്രസക്തി. മരണവിധേയനായ മനുഷ്യന്റെ ബലഹീന ശരീരം സ്വീകരിച്ച്, പാപമൊഴികെ നമുക്ക് തുല്യം സകലത്തിലും, പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ട് മരണത്തിലൂടെ കടന്നുപോയ ക്രിസ്തുവാണ് നമുക്ക് ജീവന്റെ വെളിച്ചവും വെളിപാടും ആയിത്തീരുന്നത്. വി. പൗലോസ് അപ്പോസ്തോലനെപ്പോലെ "മൂന്നാം സ്വർഗ്ഗത്തോളം ഉയർത്തപ്പെട്ടു" എന്നും അവിടെ കേട്ട വാക്കുകൾ മനുഷ്യന്റെ വാക്കുകൾ അല്ല എന്നും, അവിടെക പ്രകാശം സൂര്യന്റെ പ്രകാശം അല്ല എന്നും സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള പലരും ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യത്തിൽ ഉണ്ട്. അവരുടെ ഈ ആഴമേറിയ ആത്മീയ അനുഭവം സ്നേഹം, സന്തോഷം, സമാധാനം തുടങ്ങിയ പരിശുദ്ധാത്മ ഫലങ്ങളായി (ഗലാത്യർ 5:21-33) ലഭിക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ അവരുടെ അനുഭവത്തെക്കുറിച്ച് യുക്തിസഹമായ ഒരു പ്രസ്താവന നമുക്ക് ലഭിക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ ജീവകാലത്ത് നാം ചെയ്യുന്ന നന്മയും, തിന്മയും അന്തിമ ന്യായവിധിയിൽ തരംതിരിക്കപ്പെടും. കർത്താവിന്റെ ഉപമാലങ്കാരത്തിൽ ഇടയൻ ചെമ്മരിയാടുകളെയും കോലാടുകളെയും വേർതിരിക്കുന്നതു പോലെ ദൈവം നമ്മെ ന്യായവിധിയിൽ വേർതിരിക്കും (മത്താ. 25). തിന്മയായതൊന്നും നിലനിൽക്കുകയില്ല. അഗ്നിയിൽ ശോധന ചെയ്യപ്പെടുന്നതുപോലെ നാം പരിശോധിതരാവും. അതേസമയം, നമ്മിലെന്തെങ്കിലും നന്മ ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് ദൈവത്തിന്റെ തേജസ്സിനോടു അനുയോജ്യമാംവിധം പ്രകാശപൂരിതമായിത്തീരുകയും നാം ദൈവസ്വഭാവത്തിൽ പങ്കാളികളായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. പൗലോസ് ശ്ലീഹാ പറയുന്നതുപോലെ, "മൂടുപടം നീങ്ങിയ മുഖത്ത് കർത്താവിന്റെ തേജസ്സിനെ കണ്ണാടി പോലെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നവരായി നാം എല്ലാവരും ആത്മാവാകുന്ന കർത്താവിന്റെ ദാനമായി തേജസ്സിന്മേൽ തേജസ് പ്രാപിച്ച് അതേ പ്രതിച്ഛായയായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു" (2 കോരി. 3:18). ഇങ്ങനെ 'മഹത്വത്തിൽ നിന്ന് മഹത്വത്തിലേക്ക്' (from glory to glory) വളരുന്ന നമുക്ക് ദൈവത്വത്തിന്റെ അനന്തമായ തേജസ്സിൽ പങ്കെടുത്ത് ദൈവസദൃശ്യരാവാൻ വിളി ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതാണ് മരണാനന്തരാനുഭവത്തെക്കുറിച്ച് വേദപുസ്തകാടിസ്ഥാനത്തിൽ നമുക്ക് ലഭിക്കുന്ന ഉൾക്കാഴ്ച. ഇവിടെ, നമ്മുടെ വ്യക്തിഗതമായ ശരീരത്തിന്റെ ആക്ഷരികമായ ഭൗതിക പുനരുത്ഥാനം അല്ല, ദ്രവ്യസ്വഭാവമുള്ള നമ്മുടെ ശരീരത്തിന്റെയും നമ്മോടുകൂടിയുള്ള ഈ ദ്രവ്യ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെയും രൂപാന്തരം (transfiguration) ആണ് സംഭവിക്കുന്നത്. ഇപ്പോൾ നാം കാണുകയും അറിയുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്ന് തുലോം വ്യത്യസ്തമായ വേറൊരു രീതിയിൽ ദൈവം നമ്മുടെ ശരീരത്തെയും സൃഷ്ടിമുഴുവനെയും പുനസംഘടിപ്പിക്കും. ഇവിടെത്തന്നെ നമുക്ക് ശാസ്ത്രീയമായി അറിയാവുന്നതുപോലെ, ഏതെങ്കിലും ഒരു വസ്തുവിലെ അസംഖ്യം പരമാണുക്കളിൽ വെറും ഒരു ഇലക്ട്രോൺ കണത്തിന്റെ സ്ഥാനം അല്പം മാറ്റിയാൽ മതി, ആ വസ്തു തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ മറ്റൊന്നായി രൂപാന്തരപ്പെടും. ഇപ്പോൾ നാം അറിയുന്ന പ്രപഞ്ചയാഥാർത്ഥ്യം നമ്മുടെ സവിശേഷമായ കാഴ്ചപ്പാടിനെ (perspective) ആശ്രയിച്ചു കൂടിയാണ് അങ്ങനെ അറിയപ്പെടുന്നത്. നമ്മുടെ പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിൽ അതിനിസ്സാരമായ ഒരു മാറ്റം പോലും വന്നാൽ പ്രപഞ്ചചിത്രം അപ്പാടെ മാറും. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ രൂപാന്തരാനുഭവത്തിന് സാക്ഷികളായ മൂന്നു ശിഷ്യന്മാർക്ക് ഞൊടിനേരത്തേക്ക് അങ്ങനെയൊരു വ്യത്യസ്ത ദർശനമാണ് ലഭിച്ചത് എന്ന് അനുമാനിക്കാം. ഈ അനുഭവം അവരെ ആഴമേറിയ ആനന്ദ മൂർച്ഛയിൽ ആഴ്ത്തി. അവരുടെ പ്രപഞ്ചം അപ്പാടെ മാറിപ്പോയി.

സ്നേഹവും ജ്ഞാനവും

ദൈവം നമുക്കുവേണ്ടി ഒരുക്കിയിട്ടുള്ളതിനെക്കുറിച്ച് നമുക്ക് വളരെ അവ്യക്തമായ ചില സൂചനകളും ഉൾക്കാഴ്ചകളുമല്ലാതെ, "ശാസ്ത്രീയമായ" അറിവൊന്നും ഈ ലോകത്തിൽ വച്ച് ലഭിക്കുന്നില്ല. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശ്രേഷ്ഠവരങ്ങളെന്ന് പൗലോസ് അപ്പോസ്തോലൻ വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന വിശ്വാസം, പ്രത്യാശ, സ്നേഹം എന്നിവയാണ് ഈ ലോക ജീവിതത്തിൽ നമ്മെ വഴി നടത്തേണ്ടത്. അതാണ് നമ്മുടെ ക്രിസ്തീയ ധർമ്മശാസ്ത്രം. അതിശ്രേഷ്ഠ മാർഗ്ഗമായ സ്നേഹത്തിന്റെ പാരമ്യത്തിൽ നാം നമ്മുടെ സ്രഷ്ടാവായ ദൈവവുമായും നമ്മുടെ സഹജീവികളുമായും താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കുകയും, നമുക്ക് ഏക ശരീരത്തിന്റെ ജൈവാനുഭവം കൈവരികയും ചെയ്യും. ഇത് അറിവിന്റെ ആനന്ദവും ആനന്ദത്തിന്റെ അറിവുമാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ രൂപാന്തരവും പുനരുത്ഥാനവും ആണ് ഈ ആനന്ദജ്ഞാനത്തിന്റെ വാഗ്ദാനം.